

Själsfränder i ondska. Det är svårt att veta vem som är galnast, Mor Ubu (Ermanna Montanari) eller Far Ubu (maniaye N'Diaye).

Foto: MARGARETA ANDERSSON

Svårmod blev till skrattfest

En galen diktator, en ännu galnare fru och så tolv unga soldater som begår det ena våldsdådet efter det andra medan publiken vrider sig av skratt i bänkarna. Polackerna som framfördes av ett gästspelande teatersällskap från Ravenna-Dakar i går var precis så rå och ändå så komisk.

På scen

Polackerna (I Polacchi)
Teatro Delle Albe
Västerås teater

Vald och komik blandat verkar gå hem i alla åldrar. Det fungerar på film, men också på teatern. I alla fall när skadespeleriet är så lysande som det var när Teatro Delle Albe framförde sin omarbetade version av det surrealistiska dramat Kung Ubu.

Polackerna som föreställningen heter är dramatisk, budskapet i och för sig tungt, men eftersom alltsammans framställdes parodiskt förvandlades den allvarliga teaterkvällen till en skrattfest. Jag och andra med mig skrattade rätt åt de absurda inslagen, men det var skratt som lämnade en bitter smak i mun-

nen efter sig. Jag fick det än en gång bekräftat att det är folket som skapar sina egna monster varför ingen kan svära sig fri när en diktator får härja fritt utan att möta motstånd.

I Polackerna möter vi Far Ubu som uppbackad av sin häxa till fru (Mor Ubu) låter döda allt och alla för att komma åt makten och guldet i det polska riket. Trots att merparten av publiken i går inte kunde ett ord italienska var det nog ingen som missade poängen. Föreställningen var helt klart omtumlande. Mycket tack vare det suveräna skadespeleriet av såväl proffsskadespelare som av de tolv skolelever som regissören handplockat. Det är svårt att förstå att ingen av dem hade scenvana när de började jobba med teatersällskapet.

Marco Martinelli har gjort ett fantastiskt jobb när han la-

tit ungdomarna fantisera fritt kring den hundra år gamla texten som en gång skrevs av femtonårige Alfred Jarry. I denna moderna version har ungdomarnas improvisationer kring temat vald smälts samman med stycken av ursprungstexten.

Ermanna Montanari var lysande som den monstruösa Mor Ubu. Vilket omfang på röstens hennes, för att inte tala om kroppsspråket. Bara genom att vicka på ett finger ändrade hon stämningen i salen. Att sällskapet använde sig av hela teaterutrymmet (även stolsraderna där publiken satt) när de agerade gav en extra dimension åt föreställningen. Inte en gäspig minut under den två timmar långa föreställningen som gavs utan paus. Det kallar jag för bra fredagsunderhållning.

SYLVIA KADRI

Absurda inslag. Folket skapar sina egna monster när de låter diktatorn härja fritt.